

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 36
ג' אייר תש"ע
תזריע-מצורע

לעשה באדם שדבר על חסיד אחד לשון הרע... ובשנודע לחסיד הוא שלח לו מתנה יפה וצירף טאגרט ובה כתוב: אחי היקר, דע לך שהמתנה היקרה הזאת שאני שולח לך היא תלמורה למתנה גדולה שקבלתי למך, כי ליד שדברת עלי לשון הרע העבירו לזכותי את כל הזכויות שהיו לך וכיון שקבלתי למך למתנה יקרה זו, מגיע לך תלמורה על כך... ~ חובות הלבבות ~

זמני השבת;
בנימת השבת; 18:48
יציאת השבת; 19:48

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"זאת תהיה תורת המוצרע" (ויקרא, י"ד, ב')

זאת תהיה תורת המוציא שם רע (ערכין)

יצא השוחט המבוהל לרחובות העיר והחל לחפש את הח"ח. באחד הבתים מצאו יושב ומסב בנחת לסעודה שלישית אצל משפחה שהיתה מאושרת לארח אותו.

מסופר על החפץ חיים, ששוחט אחד בקהילה מסוימת, ביקש ממנו שיתארח אצלו בשבת והח"ח הסכים לכך, ברור לכל שהשוחט השתדל בכל כוחו להנעים את שהותו של גדול הדור בביתו...

השוחט ההמום שאל את הח"ח מדוע יצא מביתו פתאום? הרב השיב: "אם יש לך בעיה עם אדם מסוים קרא לו לביור אצל הרב או תוכיחו בינו לבינך אך מה לסיפור זה ולא שתך?, בסיפור הדברים יש לשון הרע וכיצד רשאי אני להתאכסן בבית שמדברים בו לשון הרע?"

ונה, בסעודה שלישית, ניגש הח"ח ליטול את ידיו, בעל הבית ממתין בצד ובינתיים מספר לאשתו על מאורע מסעיר שקרה בקהילה... דברי השוחט נקלטו באזני הח"ח והוא מיד ללא אומר ודברים יצא מהבית

חלפו דקות אחדות, ומשנוכח בעל הבית שאורחו מתמהמה נגש לברר את הדבר

"מתוך 'תורת הפרשה'"

אחד מנכבדי העיר ורשא - סוחר ידוע ותלמיד חכם - בא אל ה"חפץ חיים" והזמין אצלו את כל ספריו, מלבד הספר "חפץ חיים". רבי ישראל מאיר תמה על הדבר, ושאלו לסיבת הדבר. הסוחר השיב לו: היות שיש לו קשר ומגע עם הרבה אנשים לרגלי עסקי מסחרו, אי אפשר לו בשום אופן להזהר מלשון הרע ודבורים אסורים, ולא תהיה לו איפוא כל תועלת מספר זה.

כשמע רבי ישראל מאיר את דבריו, גילה לו, ששאל שאלה זו את רבי ישראל סלנטר, ורבי ישראל אמר לו, שכדאי להוציא ספרו זה לעולם, כי אף אם לא יצליח אלא להוציא אנחה מלבו של יהודי בגלל לשון הרע, הרי בזה לבד, יש ערך רב והשג חשוב מאד. וזוהי אמרתו של רבי ישראל סלנטר: "כדאי לאדם ללמד מוסר כל ימי חייו, אף אם לא יועיל לו רק לחסום פיו מדבור אחד של לשון הרע."

המאורות הגדולים

"בהזבידך"
דעת חברך -
ימפרו עונותיך"
דבי חיים ויטאל ז"ל

אם חשקה נפשך
לבזות מישהו -
בזה את עצמך,
ואם חשקה נפשך
להלל מישהו -
מוטב כי תהלל
את ה' יתברך
שהרי לו מגיע
כל ההלל.
הבעש"ט

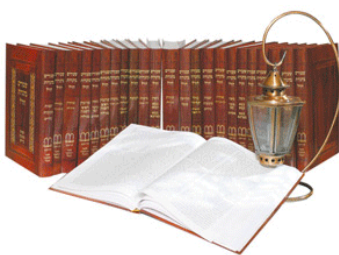
באמת לפלא הוא בעיני, שטבע בני האדם לחפש סגולות וברכות מאנשים גדולים להצלחה על פרנסה ומה יועילו להם כל הסגולות והברכות אם, חס וחלילה, הוא מורגל בזה החטא של לשון הרע ורכילות, הרי יש על זה אסור מפרש בתורה (דברים כ"ז,

כ"ד) "ארור מכה רעהו בסתר", שמדובר על לשון הרע כמו שפרש רש"י, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבועות ד:): "ארור בו, קללה בו, נדוי בו", ואם היו שומעים לדברי, הייתי מייעץ להם יותר, שישמרו עצמם בזהירות יתרה מזה החטא, ובפרט מלעשות בפועל מעשה רע לחברו, או גזל וחמס ואונאה וכיוצא בזה [שזה בודאי גורם גדול שיתבזבזו נכסיו על ידי זה וירדו לטמיון], שאז בודאי יתברכו נכסיהם יותר מכל הסגולות....

~ הח"ח ~

משל למגיש למלך
מתנה יקרה
בקופסא מטונפת,
וכי תתקבל מתנתו?
כן הוא המגיש לה' יתברך
תורה ותפלה בפה מטונף בלשון הרע.

תפארת ישראל

**לאחר עלותו לארץ
ישראל, למד רבי שלמן
מוצפי עם חכם רבי
צדקה חוצ'ין.**

בהגיעם במסכת קידושין,
לסוגיה העוסקת בדין
שצריך לקום בפני

ההורים, שאל רבי צדקה חוצ'ין את רבי שלמן האם הוא נוהג לקום בפני אימו כאשר היא נכנסת לחדר. רבי שלמן מוצפי ענה שהוא מהדר וקם מעט, אולם אין הוא עומד מלוא קומתו.

תגובתו של רבי צדקה חוצ'ין למשמע דברים אלו היתה מיוחדת: "לומדים כדי לקיים את התורה הלכה למעשה. לא נוכל להמשיך ללמוד כל עוד אין מקימים בשלמות את דברי הגמרא". רק למחרת כאשר רבי שלמן הסביר שהוא קיבל על עצמו לקום מלוא קומתו בפני אימו, והוא גם החל לקיים זאת, הם שבו ללמוד.

avinoamhadad@gmail.com

דיני קריאת שמע וברכותיה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

אע"פ מהפסוק "שמע ישראל"
דרשו חכמים (ברכות טו.)

השמע לאוזןך מה שאתה מוציא מפיק.

פירוש הדבר, שכאשר קורא קריאת שמע לא מספיק לחתוך את המילים בשפתיו, אלא שצריך להשמיע את הדברים לאוזניו. ומכל מקום, בדיעבד, אם קרא קריאת שמע ולא השמיע לאוזניו יצא ידי חובתו, ובתנאי שחתך את המילים בשפתיו. אבל אם קרא את שמע בליבו בלבד ולא חתך את המילים בשפתיו, לא יצא ידי חובתו.

דין זה נובע מהכלל שהתקבל להלכה (עי' רוב הפוסקים ושלא כדעת רבינו הרמב"ם) שהרהור אינו כדיבור, והיינו שקריאה בלב לא נחשבת קריאה, ולכן צריך לחזור ולקרוא קריאת שמע כדי לצאת ידי חובה.

גם בברכות (התפילה, המצוות, הנהנין וכו'), אנו אומרים שיש לכתחילה לחתוך את המילים בשפתיו ולהשמיע לאוזניו, אלא שמכל מקום אם לא השמיע לאוזניו ואף לא חתך בשפתיו אלא רק הרהר את הברכה בליבו לא יחזור ויברך, מפני שאנו חוששים לספק ברכה לבטלה, שהרי ישנם מקצת פוסקים הסוברים שהרהור כדיבור (כדעת רבינו הרמב"ם).

וכל זה דווקא בשאר ברכות, אבל בברכת המזון אם אכל ושבע, כיוון שחייב בברכה מהתורה, אם ברך ולא חתך את המילים בשפתיו צריך לחזור ולברך כדין, כדי לצאת ידי חובה לפי דעת רוב הפוסקים שהרהור אינו כדיבור.

"לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה אומרים לו **"הבא זכות והפטר"**. ועל כן יתן כל אדם אל לבו, ובפרט בעת חוליו, להטיב דרכיו, ולא יסמוך אך ורק על הרופאים. ויחלק צדקה לפי ערכו, כדכתיב: **"וצדקה תציל ממות"**.

ואילו היו יודעים אלו שדברו עליהם
לשון הרע,

שמי שמדבר לשון הרע
כל זכויותיו עוברות
לזה שדברו עליו,
היו שמחים
כאילו נתנו להם
כסף או זהב....

